

FIUL LUI DUMNEZEU

»Acesta este Fiul Meu pre iubit în care Îmi găsesc plăcerea Mea: de El să ascultați!«
(Matei 17.5)

Isus i-a întrebat: „Dar voi, cine ziceți că sunt Eu?” Ce zice lumea despre Domnul Isus Hristos ne este bine cunoscut. Părerile lor despre persoana mult lăudată a Domnului și Mântuitorului nostru sunt foarte diferite. Pentru noi, copiii lui Dumnezeu este absolut inutil să ne preocupăm cu gândurile lumii, căci pentru noi este mai presus de orice îndoială: El este Fiul Dumnezeului celui viu. Nu carnea și sângele ne-au descoperit acest lucru, ci Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care este în ceruri și care este și Tatăl nostru. Ioan scrie în prima sa epistolă: „Ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și ce am pipăit cu mâinile noastre, cu privire la cuvântul vieții, ... ce am văzut și ce am auzit aceea vă vestim și vouă, ca și voi să aveți părtășie cu noi.” (1 Ioan 1.1-4) Deci scopul vestirii Evangheliei prin apostoli nu este acela de a îmbogăți cunoștințele, ci ca prin ea să avem și noi parte de părtășia cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos. Cunoștința nu este așa de importantă; mai important este să înțelegem ce vrea Cuvântul să ne spună. Cuvântul trebuie să devină viu în noi și trebuie cu adevărat să ne conducă la această minunată părtășie. Și apostolii au vestit, dar nu ceea ce i-au învățat alții, ci ceea ce au trăit, ce au auzit și au văzut ei personal. Și astfel a putut Ioan să scrie. „Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi, (și noi am privit slava Lui, întocmai ca slava singurului născut din Tatăl), plin de har și de adevăr. (Ioan 1.14) Și Petru scrie: „Într-adevăr, v-am făcut cunoscut puterea și venirea Domnului nostru Isus Hristos, nu întemeindu-ne pe niște basme meșteșugit alcătuite, ci ca unii care am văzut noi înșine, cu ochii noștri mărirea Lui. Căci El a primit de la Dumnezeu Tatăl cinste și slavă, atunci când, din slava minunată s-a auzit deasupra Lui un glas care zicea: „Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care îmi găsesc plăcerea.” (2 Petru 1.16-17) De aceea noi să nu fim mulțumiți cu faptul că știm că Domnul Isus este Fiul lui Dumnezeu, pentru că am auzit lucrul acesta de la alții, ci și noi trebuie să-l trăim personal și în același timp să ajungem să privim slava Lui, întocmai ca slava singurului născut din Tatăl, plin de har și de adevăr. (2 Corinteni 3.18) În Cuvântul Său El trebuie să ne fie așa de clar înaintea ochilor, încât să vrem să-L atingem cu mâinile, sau, cum le spune apostolul Pavel galatenilor: „înaintea ochilor cărora a fost zugrăvit Isus Hristos ca răstignit.” Abia atunci este atins scopul Cuvântului. În Evrei 1.1 scrie: „După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin prooroci, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu ne-a vorbit prin Fiul.” Aceasta înseamnă că El nu a vorbit doar prin Fiul Său, ci și prin persoana Fiului Său. Întreaga Lui viață a exprimat acest lucru. Prin urmare este interesant să ne preocupăm odată temeinic cu viața Domnului nostru Isus Hristos. Cât de minunată a fost nașterea Sa! El a fost născut de fecioara Maria și astfel se împlinește profeția și semnul vestit de Dumnezeu. (Isaia 7.14) Ce minunată a fost vestirea nașterii Sale prin îngeri și omagierea ca Împărat al iudeilor de către magi! Cu toate semnele și minunile de la nașterea Sa, Domnul tot neobservat a rămas. El a venit la ai Săi, iar ai Săi nu L-au primit. Însuși Ioan Botezătorul, antemergătorul Domnului, care trebuia să-I pregătească drumul, a trebuit să recunoască: „eu nu-L cunoșteam”. Într-adevăr, care om obișnuit ar fi putut recunoaște în Fiul dulgherului din Nazaret pe Mesia, pe Mântuitorul lumii, da, pe Fiul lui Dumnezeu? Dar Dumnezeu a privit tot timpul, aici jos, cu plăcere la Fiul Său. El a vegheat asupra Lui, L-a scăpat din mâna lui Irod, L-a chemat din Egipt, așa cum fusese vestit prin profeți. Tot Dumnezeu a fost Acela care o orientat iar ochii oamenilor asupra Lui. Când a fost botezat de Ioan și S-a așezat pe aceeași treaptă cu păcătoșii dispuși să se pocăiască, urmând și prin acest fapt voia Tatălui Său ceresc (Domnul Isus Însuși a spus lui Ioan: „Lasă-Mă acum, căci așa se cade să împlinim tot ce trebuie împlinit.” „În clipa aceea cerurile s-au deschis și a văzut pe Duhul lui Dumnezeu pogorându-Se în chip de porumbel și venind peste El”, iar Dumnezeu a mărturisit: „Acesta este FIUL Meu prea iubit în care Îmi găsesc plăcerea.”

(Matei 3.17) Acesta a fost semnul de recunoaștere a lui Dumnezeu pentru Ioan Botezătorul, care a mărturisit și a spus: „Eu nu-L cunoașteam, dar Cel ce m-a trimis să botez cu apă, mi-a zis: ‚Acela peste care vei vedea Duhul pogorându-Se și oprindu-Se, este Cel ce botează cu Duhul Sfânt. Și eu am văzut lucrul acesta și am mărturisit că El este FIUL LUI DUMNEZEU. (Ioan 1.33-34) Ca Fiul al lui Dumnezeu (și numai El) a putut Domnul Isus să ne facă cunoscut pe Tatăl: „Nimeni n-a văzut vreodată pe Tatăl; singurul Lui Fiul, care este în sânul Tatălui, Acela l-a făcut cunoscut.” (Ioan 1.18) Domnul Isus a spus ucenicilor: „Cine M-a văzut pe Mine, L-a văzut pe Tatăl.” În ce părtășie intimă trebuie să fi trăit El cu Dumnezeu și Tatăl Său! Dar nu numai cuvintele Lui trebuiau să-i convingă pe oameni, ci și lucrările Lui trebuiau să-i schimbe pe oameni, căci El făcea lucrările Tatălui Său. De aceea a putut să spună: „Dacă nu fac lucrările Tatălui Meu, să nu Mă credeți. Dar dacă le fac, chiar dacă nu Mă credeți pe Mine, credeți măcar lucrările acestea, ca să ajungeți să cunoașteți și să știți că Tatăl este în Mine și Eu sunt în Tatăl.” (Ioan 10.37-38) Chiar dacă suntem ferm convinși că Domnul Isus este Fiul lui Dumnezeu, totuși este bine să privim mereu la aceste minunate lucrări. Să ne gândim doar la potolirea furtunii sau la învierea lui Lazăr; câtă măreție se descoperă în puținele cuvinte ale Domnului și ce efect profund au avut! Nu-L recunoaștem aici pe Domnul creației, pe Prințul vieții? Nu ne amintesc acestea de Creatorul care a poruncit și s-a făcut? Nu este El Acela despre care scrie în psalmi: „El îți iartă toate fărădelegile tale; El îți vindecă toate boalele tale.” (Psalmul 103.3) Nu din lucrările pe care Domnul Isus le făcea trebuia să recunoască Ioan Botezătorul că El era Acela care trebuia să vină? Ioan și-a trimis ucenicii să-L întrebe: „Tu ești Acela care are să vină sau să așteptăm pe altul?” „Drept răspuns Isus le-a zis: ‚Duceți-vă și spuneți lui Ioan ce auziți și ce vedeți: orbii își capătă vederea, șchiopii umblă, leproșii sunt curățiți, surzii aud, morții înviază și săracilor li se propovăduiește Evanghelia. Ferice de acela pentru care nu voi fi o pricină de poticnire.’” (Matei 11.2-6) Cea mai mare lucrare pe care a făcut-o Domnul pe acest pământ a fost moartea Sa jertfitoare pe Golgota. Ce mult a fost Dumnezeu proslăvit prin această lucrare și cum a proslăvit El pe Fiul, după ce judecata a căzut peste EL, astfel încât chiar sutașul roman și cei care erau cu el, când au văzut ce se întâmplă la moartea Lui și au văzut cutremurul, s-au temut tare și au zis: „Cu adevărat acesta a fost Fiul lui Dumnezeu!” (Matei 27.54) Dar Dumnezeu încă S-a mai proslăvit prin El „prin faptul că L-a înviat din morți și L-a pus să șadă la dreapta Sa, în locurile cerești, mai pe sus de orice domnie, de orice stăpânire, de orice putere, de orice dregătorie și de orice nume care se poate numi, nu numai în veacul acesta ci și în cel viitor, El l-a pus totul sub picioare și L-a dat căpetenie peste toate lucrurile, Bisericii.” (Efeseni 1.20-22) Lui l-a fost dată toată puterea în cer și pe pământ. (Matei 28.18) Dumnezeu spune în legătură cu Fiul: „Scaunul Tău de domnie, Dumnezeule, este în veci de veci; toiagul domniei Tale este un toiag de dreptate: Tu ai iubit neprihănirea și ai urât nelegiuirea; de aceea, Dumnezeule, Dumnezeu Te-a uns cu un untdelemn de bucurie mai pe sus decât tovarășii Tăi;” (Evrei 1.8-9) „Într-adevăr, nu unor îngeri a supus El lumea viitoare despre care vorbim. Ba încă, cineva a făcut următoarea mărturisire: ‚Ce este omul ca să-Ți aduci aminte de el sau fiul omului, ca să-l cercetezi? L-ai făcut pentru puțină vreme mai pe jos de îngeri, l-ai încununat cu slavă și cu cinste, l-ai pus peste lucrările mâinilor Tale; toate le-ai pus sub picioarele lui.’” (Evrei 2.5-8) În cele de mai sus, numai unele lucruri sunt spuse despre Domnul și Mântuitorul nostru, Fiul lui Dumnezeu. Pentru a-I cerceta viața în mod detaliat, nu ne-ar ajunge timpul și spațiul. Dar dorința scriitorului este ca cititorul să se preocupe el însuși mai mult cu ea. N-ar trebui să fie greu să găsim mai multe lucruri de preț căci „Dumnezeu care a zis ‚să lumineze lumina din întuneric’, ne-a luminat inimile ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos.” (2 Corinteni 4.6) „Noi toți privim cu fața descoperită, ca-ntr-o oglindă, slava Domnului și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului.” (2 Corinteni 3.18)